

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 129/2016-48

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. novembra 2016 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti spoločnosti [REDACTED], zastúpenej Advokátskou kanceláriou ATLegal, s. r. o., Grösslingová 45, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Andrea Tomlainová, PhD., LL.M., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obo 41/2012 a jeho uznesením z 24. októbra 2012 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 ObdoV 5/2013 a jeho uznesením z 29. januára 2015, takto

r o z h o d o l :

Sťažnosti spoločnosti [REDACTED], n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 129/2016-23 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obo 41/2012 a II. a III. výrokom jeho uznesenia z 24. októbra 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenie č. 1“) a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 ObdoV 5/2013 a jeho uznesením z 29. januára 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie č. 2“).

2. Porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k napadnutému uzneseniu č. 1 vidí sťažovateľ v tom, že najvyšší súd ako súd odvolací (i) rozhodol vo veci, v ktorej sa už prv právoplatne rozhodlo, (ii) pri svojom rozhodovaní sa odklonil od právne záväzného názoru dovolacieho súdu, (iii) pri svojom rozhodovaní arbitrárnym spôsobom aplikoval príslušne ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), čo malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a poškodenie jeho práv, a (iv) napadnuté rozhodnutie č. 1 nedostatočne odôvodnil.

3. Z podanej sťažnosti vyplýva, že Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 38 Cb 83/01-286 zo 7. decembra 2004 v spojení s doplňujúcim rozsudkom krajského súdu č. k. 38 Cb 83/01-299 z 18. januára 2005 rozhodol tak, že: (i) žalobu v časti

o zaplataenie istiny vo výške 4 732 913,68 eur voči sťažovateľovi zamietol, (ii) zaviazal spoločnosť [REDACTED] (ďalej len „komisionár“), zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 4 732 913,68 eur a (iii) zaviazal sťažovateľa a komisionára zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne úroky z omeškania vo výške 1 308 509,80 eur s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká povinnosť druhého žalovaného v rozsahu poskytnutého plnenia (ďalej len „prvostupňový rozsudok“).

4. Proti prvostupňovému rozsudku sa odvolali všetci účastníci konania, pričom najvyšší súd ako súd odvolací rozhodol rozsudkom sp. zn. 2 Obo 259/2007 z 19. marca 2008 a doplnujúcim rozsudkom sp. zn. 2 Obo 259/2007 zo 16. apríla 2008 tak, že (i) zamietavý výrok prvostupňového rozsudku vo vzťahu k sťažovateľovi o zaplataenie istiny vo výške 4 732 913,68 eur potvrdil, (ii) výrok prvostupňového rozsudku vo vzťahu ku komisionárovi o povinnosti zaplatiť istinu vo výške 4 732 913,68 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 3 068 954,07 eur potvrdil a (iii) výrok prvostupňového rozsudku, ktorý sťažovateľa a komisionára zaväzoval zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne úroky z omeškania vo výške 1 308 509,80 eur, zmenil tak, že sťažovateľ a komisionár sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 969 840,30 eur s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká povinnosť druhého žalovaného v rozsahu poskytnutého plnenia (ďalej aj „druhostupňový rozsudok“).

5. Na základe podnetu žalobcu podal proti druhostupňovému rozsudku mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) proti I. a II. výroku prvostupňového rozsudku a proti potvrdzujúcim výrokom druhostupňového rozsudku (výrok I, II čiastočne výrok III). Generálny prokurátor najvyššiemu súdu ako súdu dovolaciemu navrhoval, aby napadnuté výroky príslušných rozhodnutí zrušil a vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie (ďalej len „mimoriadne dovolanie“). O mimoriadnom dovolaní rozhodol najvyšší súd ako súd dovolací tak, že druhostupňový rozsudok zrušil v časti, (i) ktorou bol prvostupňový rozsudok vo vzťahu k sťažovateľovi potvrdený, (ii) ktorou bol prvostupňový rozsudok o trovách konania vo vzťahu k sťažovateľovi zmenený a (iii) o trovách odvolacieho konania vo vzťahu

k sťažovateľovi, pričom v rozsahu zrušenia vec vrátil najvyššiemu súdu ako odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (ďalej aj „rozhodnutie o mimoriadnom dovolaní“).

6. V rozhodnutí o mimoriadnom dovolaní najvyšší súd konštatuje, že: *„Dovolanie podal generálny prokurátor na podnet žalobcu, a to len v časti týkajúcej sa žalovaného v prvom rade. V dovolaní síce uvádza, že dovolanie sa dotýka aj výroku, ktorým sa žalobe proti žalovanému v druhom rade vyhovel (resp. výroku, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v tejto časti potvrdil), avšak len v tom, že má vyjadrovať vzájomnú súvislosť povinnosti žalovaného v prvom rade s povinnosťou žalovaného v druhom rade ako spoločných a nerozdielných dlžníkov. Znamená to, že výsledok dovolacieho konania a ďalšieho konania vo veci samej sa nemôže dotknúť právoplatnosti výrokov, ktorými bolo žalobe proti žalovanému v druhom rade vyhovené a bol zaviazaný zaplatiť žalobcovi žalovanú istinu s príslušenstvom a trovy konania. ... Dovolací súd bol rozsahom dovolania viazaný a preskúmal rozsudok dovolacieho súdu len v napadnutom rozsahu, teda v časti, ktorou bola žaloba proti žalovanému v prvom rade zamietnutá a závislom výroku o trovách konania.“*

7. V opätovnom odvolacom konaní na najvyššom súde sťažovateľ okrem iného argumentoval, že keďže pôvodné výroky druhostupňového rozsudku zostali vo vzťahu ku komisionárovi nedotknuté, konanie je v tejto časti právoplatne skončené. Najvyšší súd ako odvolací súd v opätovnom odvolacom konaní rozhodol napadnutým uznesením č. 1 tak, že prvostupňový rozsudok v časti (i) zamietajúceho výroku o zaplatenie 4 732 913,68 eur s príslušenstvom voči sťažovateľovi zrušil, (ii) výroku o povinnosti komisionára zaplatiť žalobcovi 4 732 913,68 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 3 068 954,07 eur zrušil a (iii) výroku o povinnosti sťažovateľa a komisionára zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne úroky z omeškania vo výške 1 308 509,80 eur s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká povinnosť druhého žalovaného v rozsahu poskytnutého plnenia, zrušil, pričom v rozsahu zrušenia vec vrátil krajskému súdu ako prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

8. Proti napadnutému uzneseniu č. 1 podal sťažovateľ dovolanie na najvyššom súde, ktorého prípustnosť, ako aj dôvodnosť opieral o ustanovenie § 237 písm. d) a f) a § 238

ods. 2 OSP, tzn. o skutočnosť, že výrokmi II a III napadnutého uznesenia č. 1 bolo rozhodnuté o veci právoplatne skončenej, resp. že najvyšší súd sa ako odvolací súd odchyľil od právneho názoru najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho. Vo vzťahu k res iudicata sťažovateľ v dovolaní argumentoval: „Z Rozhodnutia o mimoriadnom dovolaní vyplýva, že dovolací súd zrušil len časti Druhostupňového rozsudku, ktoré smerovali voči Sťažovateľovi a vrátil vec odvolaciemu súdu len v rozsahu zrušenia, teda len v časti konania, ktoré sa týkalo Sťažovateľa. Z toho jednoznačne vyplýva, že odvolacie konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia č. 1, prebiehalo len vo vzťahu k Sťažovateľovi, pretože právoplatné a vykonateľné výroky smerujúce voči Komisionárovi zostali Rozhodnutím o mimoriadnom dovolaní nedotknuté. Napadnutým uznesením č. 1 odvolací súd konal v právoplatne ukončenej časti konania týkajúcej sa Komisionára (a čiastočne aj Sťažovateľa) a zrušil výroky Prvostupňového súdu vo vzťahu ku Komisionárovi, ktoré predchádzali v tom čase už právoplatným a vykonateľným výrokom odvolacieho súdu týkajúcim sa Komisionára.“ Vo vzťahu k odchyleniu sa od právneho názoru najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho sťažovateľ v dovolaní uviedol, že: „... vyslovil dovolací súd právny názor, že dovolanie podal generálny prokurátor na podnet Žalobcu a to len v časti týkajúcej sa Sťažovateľa pričom výslovne uviedol, že výsledok dovolacieho konania a ďalšieho konania vo veci samej sa nemôže dotknúť právoplatnosti výrokov, ktorými bolo žalobe proti Komisionárovi vyhovené a ktorými bol Komisionár zaviazaný zaplatiť Žalobcovi žalovanú istinu s príslušenstvom a trovy konania. Odvolací súd sa preto v Napadnutom uznesení č. 1 jednoznačne odchyľil od záväzného názoru dovolacieho súdu.“

9. Napadnutým uznesením č. 2 najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol, pričom v jeho odôvodnení uvádza: „Z napadnutého uznesenia odvolacieho súdu vyplýva, že prvá a tretia jeho výroková veta (čiastočne) sa dotýkajú žalovaného v 1. rade, pričom druhá výroková veta a čiastočne tretia výroková veta sa dotýka žalovaného v 2. rade. Dovolateľ dovolaním napadol všetky výrokové vety uznesenia odvolacieho súdu, pričom podľa názoru dovolacieho súdu právo podať dovolanie prináleží žalovanému 1/ len do výrokov, ktorými mu bola spôsobená ujma. Ak teda odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvého stupňa v časti výroku o povinnosti žalovaného 2/ zaplatiť žalobcovi 4 732 913,68 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 3 068 954,07 eur a v časti výroku o povinnosti žalovaného

1/ a 2/ zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne úroky z omeškania vo výške 39 420 166,-. Sk, potom z kontextu rozhodnutia, ako aj žaloby žalobcu vyplýva, že ide o také spoločné práva a povinnosti, že sa rozhodnutie musí vzťahovať na všetkých účastníkov, ktorí vystupujú na jednej strane (žalovaní), a kde platia úkony jedného z nich aj pre ostatných (§ 91 ods. 2 O. s. p.), hoci odvolanie podal len niektorý z účastníkov. ... Dovolací súd sa stotožnil s postupom odvolacieho súdu, lebo ide o prípad, keď od rozhodnutia o napadnutom výroku je závislý výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý, pričom z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkmi.“

10. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie a odložení vykonateľnosti II. a III. výroku napadnutého uznesenia č. 1 ústavný súd vyzval najvyšší súd, aby sa k prijatej sťažnosti vyjadril a oznámil, či trvá na ústnom pojednávaní pred ústavným súdom. Predsedníčka najvyššieho súdu sa vo vyjadrení doručenom ústavnému súdu 16. mája 2016 vyjadrila, že dôvody, pre ktoré najvyšší súd dovolanie sťažovateľa voči napadnutému uzneseniu č. 1 odmietol, boli v napadnutom uznesení č. 2 uvedené zrozumiteľne a ústavne akceptovateľným spôsobom, pričom podotkla, že napadnutým uznesením č. 2 sťažovateľovi nevznikla žiadna ujma, keďže vec nie je právoplatne skončená, pričom v opätovnom prvostupňovom konaní na krajskom súde bude sťažovateľ môcť navrhnúť doplnenie dokazovania a použiť všetky prostriedky procesnej povahy na obranu svojho práva. Predsedníčka najvyššieho súdu zároveň uviedla, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania.

11. Na argumenty najvyššieho súdu reagoval sťažovateľ vo svojom podaní doručenom ústavnému súdu 31. mája 2016 tak, že s názorom najvyššieho súdu týkajúcim sa zrozumiteľnosti a ústavnej akceptovateľnosti napadnutého uznesenia č. 2 nesúhlasí. Sťažovateľ najvyššiemu súdu predovšetkým vyčítal, že sa ako súd dovolací v odôvodnení napadnutého uznesenia č. 2 nijako nevysporiadal s tým, ako mohol najvyšší súd v rámci napadnutého uznesenia č. 1 zrušiť aj výroky, ktoré boli v zmysle druhostupňového rozsudku vo vzťahu ku komisionárovi právoplatné a vykonateľné. Sťažovateľ ďalej uvádzal, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení č. 2 nijako nevysporiadal s jeho argumentáciou týkajúcou sa ustanovenia § 212 OSP, resp. prípustnosťou a dôvodnosťou dovolania

v kontexte ustanovenia § 237 ods. 1 písm. d) OSP. Sťažovateľ bol ďalej toho názoru, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení č. 2 nijako nevysporiadal ani s prípustnosťou a dôvodnosťou dovolania podľa ustanovenia § 238 ods. 2 OSP. Sťažovateľ ďalej uviedol, že pokiaľ najvyšší súd dôvodí, že právo podať dovolanie sťažovateľovi prináleží len do výrokov, ktorými mu bola spôsobená ujma, pričom jeho dovolanie smeruje voči všetkým výrokom, tak dovolací súd už ale neuvádza, či sťažovateľ bol alebo nebol oprávnený podať dovolanie voči II. a III. výroku napadnutého uznesenia č. 1, z ktorého dôvodu je napadnuté uznesenie č. 2 potrebné považovať za nepreskúmateľné. Sťažovateľ ďalej nesúhlasí s tvrdením najvyššieho súdu prezentovaným v jeho vyjadrení k podanej sťažnosti a uvádza, že najvyšší súd sa ako súd dovolací v napadnutom uznesení č. 2 s dôvodmi odmietnutia dovolania vysporiadal zrozumiteľne a ústavne akceptovateľným spôsobom, keďže najvyšší súd neodcitol žiadnu konkrétnu časť napadnutého uznesenia č. 2., z ktorého by takéto konštatovanie aj skutočne vyplývalo. V závere sťažovateľ uviedol, že zásadne nesúhlasí s tvrdením najvyššieho súdu, podľa ktorého mu napadnutým uznesením č. 1 nevznikla žiadna ujma, keďže vec nie je právoplatne skončená, pričom v konkrétnostiach odkázal na rozsiahlu argumentáciu uvedenú v sťažnosti. Vo vzťahu k ústnemu pojednávaní sťažovateľ uviedol, že s upustením od neho súhlasí.

12. Podaním doručeným ústavnému súdu 29. júna 2016 sa na ústavný súd obrátil právny zástupca komisionára, [REDACTED], so žiadosťou, aby ústavný súd komisionára podľa ustanovenia § 51 ods. 2 zákona o ústavnom súde o podanej sťažnosti upovedomil a následne mu umožnil sa k sťažnosti vyjadriť. V súlade s výzvou ústavného súdu sa komisionár k podanej sťažnosti vyjadril podaním doručeným ústavnému súdu 20. júla 2016 tak, že sťažnosť sťažovateľa navrhuje odmietnuť, resp. nevyhovieť vo veci samej. Komisionár predovšetkým uviedol, že *«eventuálnou nápravou jednej krivdy... by Ústavnú súd SR nechtiac spáchal „hrubý zásah“ do ústavných práv a základných slobôd iného účastníka konania v základnom konaní... a „spáchal ešte väčšiu krivdu a nepravosť.“*». Komisionár ďalej uviedol, že najvyšší súd svoj právny názor dostatočným spôsobom zdôvodnil, pričom skutočnosť, že sťažovateľ sa s jeho právnym názorom nestotožňuje, nezakladá svojvôľu ani arbitrárnosť napadnutých uznesení č. 1 a č. 2.

II.

13. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

17. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

18. Ústavný súd môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

19. Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že mu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd, čo vyplýva aj z vnútornej štruktúry ústavy (siedma hlava má dva oddiely, kde prvý upravuje ústavné súdnictvo a druhý všeobecné súdnictvo). Pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu (práva na spravodlivé súdne konanie) rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne alebo svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

20. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu č. 1 ústavný súd uvádza, že aj rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým tento zrušuje preskúmané rozhodnutie súdu prvého stupňa

vo veci samej, musí v odôvodnení spĺňať požiadavky kvality dané základným právom účastníka konania na súdnu ochranu i jeho právom na spravodlivé súdne konanie. V opačnom prípade totiž odôvodnenie zrušujúceho rozhodnutia nedáva účastníkovi konania dostatočnú odpoveď na otázku priamo súvisiacu s poskytovanou súdnou ochranou, a to na otázku, prečo odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa vo veci samej zrušil, vrátil mu vec na ďalšie konanie, a tým oddialil nastolenie právnej istoty o riešení sporu tvoriaceho predmet konania pred všeobecnými súdmi. Z ustálenej rozhodovacej praxe ústavného súdu však zároveň vyplýva, že tejto povinnosti nezodpovedá povinnosť súdu vysporiadať sa s každým argumentom strany a dať naň podrobnú a vyčerpávajúcu odpoveď.

21. Na účely posúdenia ústavnej súladnosti napadnutého uznesenia č. 1 a č. 2 aj vo väzbe na citované judikátorne východiská sa ústavný súd oboznámil s odôvodnením oboch napadnutých uznesení. Po ich preskúmaní ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho ani ako súdu dovolacieho. Ústavný súd nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup v rámci odvolacieho konania, resp. konania dovolacieho pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého rozhodnutia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil, že by napadnuté uznesenie č. 1 a č. 2 boli svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. novembra 2016